

Arrest

nr. 301 943 van 20 februari 2024

in de zaak RvV X / IV

Inzake: X - X
Beiden als wettelijk vertegenwoordigers van X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BOUDRY
Rue Georges Attout 56
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 28 april 2023 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 oktober 2023.

Gelet op de beschikking van 21 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, *loco* advocaat J. BOUDRY.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond megedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, een begeleide minderjarige van Albanese nationaliteit, die in het kader van huidig beroep wettelijk vertegenwoordigd wordt door haar ouders, dient beroep in tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) van 18 april 2023, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)”.

Verzoekster, heden 4 jaar oud, diende op 7 oktober 2022 (via haar ouders) een verzoek om internationale bescherming in eigen naam in. In het kader hiervan vond op 15 maart 2023 een persoonlijk onderhoud op het CGVS plaats waarbij haar ouders werden gehoord.

2. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig deze bepaling kan de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer “de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten”.

De Raad wijst erop dat verzoeksters ouders eerder om internationale bescherming in België hebben verzocht, verzoeken die op basis van artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet ook in naam van verzoekster als het hen vergezellende minderjarig kind werden ingediend en waarvoor definitieve beslissingen werden genomen (infra).

3. De kernvraag is of verzoekster eigen feiten aanhaalt in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens haar een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen.

4. Zoals terecht wordt vastgesteld en als volgt wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, blijkt dat huidig verzoek om internationale bescherming van de vierjarige verzoekster volledig berust op dezelfde motieven die eerder werden aangehaald door haar ouders in het kader van hun verzoek om internationale bescherming, dat ook in naam van verzoekster werd ingediend.

Het verzoek om internationale bescherming van verzoeksters ouders werd geweigerd bij arrest van de Raad nr. 277 351 van 14 september 2022. In dat arrest werd, in navolging van het CGVS, geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van de ouders van verzoekster aangaande het grondconflict met de familie M. waarin ze sinds 2016 verwickeld zouden zitten. Evenmin wordt er geloof gehecht aan de verklaringen van verzoeksters ouders dat ze en hun dochter niet veilig zullen zijn bij terugkeer naar Albanië.

Artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, wordt vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent, en dat de in het kader van dat verzoek gedane vaststellingen en beoordelingen, waarbij werd geconcludeerd dat geen nood aan internationale bescherming wordt aangetoond, ook ten aanzien van minderjarige vreemdeling(en) gelden.

Gelet op het ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas van verzoeksters ouders, maakt verzoekster op basis van dezelfde motieven als haar ouders, of omwille van problemen die een gevolg zouden zijn van deze problemen, een nood aan bescherming evenmin aannemelijk.

Verzoekster brengt thans in het kader van haar verzoek om internationale bescherming in eigen naam ingediend, geen nieuwe, concrete elementen aan die een ander licht werpen op de eerder gedane beoordeling. Er zijn geen eigen feiten of elementen in haar hoofde voorhanden die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Albanië.

De Raad stipt aan dat huidig verzoek om internationale bescherming van het kind en voorliggend beroep niet kunnen worden aangewend als (vorm van) beroep tegen de weigeringsbeslissingen die eerder in het kader van het verzoek van de ouders werden genomen, die vaststaand en definitief zijn en die ook ten aanzien van verzoekster gelden.

Alles samengenomen toont verzoekster niet aan dat in casu sprake zou zijn van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.

5. Betreffende de vrees van verzoekster aangehaald in haar verzoekschrift dat zij bij terugkeer niet meer in alle veiligheid naar school kan gaan wegens het risico te worden ontvoerd, benadrukt de Raad dat de aangehaalde vrees vloeit voort uit de verklaringen van verzoeksters ouders in het kader van hun eerdere aanvraag om internationale bescherming. Zoals hoger aangegeven wordt aan het vluchtrelaas van verzoeksters ouders geen geloof gehecht door het CGVS, noch door de Raad. Bijgevolg is er thans geen reden om aan te nemen dat verzoekster naar aanleiding van de reeds ongeloofwaardig bevonden problemen zou worden ontvoerd bij terugkeer naar Albanië.

4.3. Waar in het verzoekschrift nog wordt aangevoerd dat de commissaris-generaal tot een andere conclusie had moeten komen op grond van de door verzoekster aan het CGVS overgelegde

documenten, waaruit zou blijken dat de politie in Albanië niet iedereen beschermt, verwijst de Raad in dit verband naar de motivering in de bestreden beslissing waarin op goede gronden wordt geoordeeld: “De voorgelegde documenten wijzingen voorgaande beoordeling niet. (...) De twee kopieën van de politionele aangiftes d.d. 15 en 24 november 2021 vermogen evenmin om voorgaande beoordeling te wijzigen. Deze documenten betreffen kopieën waarvan de authenticiteit sowieso niet kan worden nagegaan. Bovendien kaderen ze in de motieven die je ouders in het kader van uw eerdere verzoek om internationale bescherming hebben uiteengezet (CGVS Moeder, p. 5 & p. 9). Er moet worden benadrukt dat hun voorgaande verzoek om internationale bescherming door het CGVS als kennelijk ongegrond werd verklaard aangezien ze afkomstig zijn uit een veilig land van herkomst en omdat er geen geloof werd gehecht aan hun beweerde problemen in. Hun beroep tegen deze beslissing van het CGVS werd door de RvV verworpen. Bijgevolg zijn de huidige voorgelegde kopieën van de politionele aangiftes een louter post-hoc gegeven dat ligt in het verlengde van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd. Immers, om bewijskrachtig te zijn, dienen dergelijke documenten te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, hetgeen hier dus niet het geval is. Bovendien kan hieraan nog worden toegevoegd dat de beide attesten zouden dateren van 15 en 24 november 2021 terwijl je ouders hun beroep bij de RvV aanhangig maakten op 1 december 2021. Het valt bijgevolg bijzonder moeilijk in te zien dat ze deze aangiftes niet eerder hebben voorgelegd in het kader van uw beroep bij de RvV en ze zelfs niet hebben vermeld in hun verzoekschrift.”

Deze motieven worden door verzoekster op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

4.4. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

4.5. De algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, doet geen afbreuk aan de eigenheid van het asielrecht waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van haar ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het Kinderrechtenverdrag, vloeit niet voort uit het kindzijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als zij of zij voldoet aan de insluitingscriteria. Verzoekster brengt evenwel geen concrete elementen aan waaruit een dergelijke vrees of een dergelijk risico blijkt.

5. Bijgevolg lijkt het erop, gelet op het voorgaande, dat verzoekster geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 11 januari 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1022 legt de eed af en tolkt Albanees

De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

Adv VzP verwijst naar haar pleidooi in de zaak nr. 11 op de rol, eveneens een dossier van een kind. Ook hier stelt zij dat onterecht het dossier bekeken is in het verlengde van het dossier van de ouders. De mogelijkheden voor een kind inzake bescherming zijn geringer dan deze van de ouders, de Albanese autoriteiten bieden geen bescherming, na een verblijf buiten Albanië is het moeilijk om een leven aldaar op te bouwen gezien het kind er geen netwerk heeft. Zij vraagt de hervorming van de bestreden beslissing.

De vader, aanwezig op de zitting wijst op het verwijt dat ze kreeg inzake documenten die ze gaf aan het CGVS en de Raad dat deze geen originelen betroffen, maar de advocaat had beloofd dit te regelen, hun dossier is niet ernstig genomen, er is voldoende bewezen dat er een risico is bij terugkeer tgv de toepassing van de canon waardoor de kinderen binnen zullen moeten blijven, ze kunnen niet naar buiten, er is geen veiligheid en deze situatie is de laatste jaren nog verslechterd. De moeder, eveneens aanwezig ter zitting, sluit zich helemaal aan bij het pleidooi van haar man“.

5. De commissaris-generaal nam de bestreden beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling kan de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer *“de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”*

In de Memorie van Toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet wordt gesteld: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.”* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 108). De loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt volstaat bijgevolg niet om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard te zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

De voormelde beknopte uiteenzetting ter terechtzitting betreft niets meer dan een summiere herhaling van argumenten die ze al eerder aanhaalde en waarmee reeds terdege rekening werd gehouden en op werd geantwoord in de hoger geciteerde beschikking van 10 oktober 2023. De verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van de in haar verzoekschrift ontwikkelde argumentatie, zonder dat zij concreet ingaat op en daadwerkelijk concrete opmerkingen aangaande de in de beschikking opgenomen overwegingen formuleert.

Het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij berust hoofdzakelijk op dezelfde gronden die haar ouders aanhaalden ter staving van hun verzoeken om internationale bescherming. Deze verzoeken om internationale bescherming werden geweigerd bij arrest van de Raad nr. 277 351 van 14 september 2022 waarbij, in navolging van het CGVS, werd geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoekende partij haar ouders. Evenmin wordt er geloof gehecht aan de verklaringen van verzoekende partij haar ouders dat zij en hun dochter niet veilig zullen zijn bij terugkeer naar Albanië.

Noch in het verzoekschrift, noch ter terechtzitting haalt de verzoekende partij eigen feiten aan die een apart verzoek rechtvaardigen. Haar betoog op de zitting dat haar dossier werd bekeken in het verlengde van het dossier van haar ouders is niet dienstig - het dossier van verzoeksters ouders is immers van essentieel belang bij de behandeling van haar beschermingsverzoek aangezien de door verzoekende partij aangehaalde vluchtmotieven volledig steunen op het vluchtrelaas van haar ouders. De verzoekende partij weerlegt, noch ontkracht de grond in de beschikking waar wordt opgemerkt: *“Gelet op het ongelofwaardig bevonden vluchtrelaas van verzoeksters ouders, maakt verzoekster op basis van dezelfde motieven als haar ouders, of omwille van problemen die een gevolg zouden zijn van deze problemen, een nood aan bescherming evenmin aannemelijk. Verzoekster brengt thans in het kader van haar verzoek om internationale bescherming in eigen naam ingediend, geen nieuwe, concrete elementen aan die een ander licht werpen op de eerder gedane beoordeling. Er zijn geen eigen feiten of elementen in haar hoofde voorhanden die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Albanië.”*

De opmerking van de verzoekende partij ter terechtzitting dat de Albanese autoriteiten geen bescherming bieden is louter hypothetisch en hiermee doet ze geen afbreuk aan de motivering van de beschikking waar verwezen wordt naar de bestreden beslissing en terecht wordt gesteld: *“Er moet worden benadrukt dat hun voorgaande verzoek om internationale bescherming door het CGVS als kennelijk ongegrond werd verklaard aangezien ze afkomstig zijn uit een veilig land van herkomst en omdat er geen geloof werd gehecht aan hun beweerde problemen in. Hun beroep tegen deze beslissing van het CGVS werd door de RvV verworpen.”*

De door de verzoekende partij nog ter terechtzitting aangehaalde vrees dat er een risico is op de toepassing van de *canon* bij terugkeer waardoor de kinderen binnen zullen moeten blijven, vloeit voort uit de verklaringen van verzoekende partij haar ouders in het kader van hun eerdere aanvraag om internationale bescherming. Zoals hoger aangegeven wordt aan het vluchtrelaas van verzoekende partij haar ouders geen geloof gehecht door het CGVS, noch door de Raad. Derhalve is er thans geen reden om aan te nemen dat de verzoekende partij naar aanleiding van het reeds ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas van de ouders problemen zou ondervinden bij terugkeer naar Albanië.

6. Bijgevolg wordt geen afbreuk gedaan aan de in voormelde beschikking opgenomen grond. De Raad treedt dan ook, gelet op het voorgaande, de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat de verzoekende partij geen eigen feiten heeft aangehaald die voor haar een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Derhalve heeft de commissaris-generaal met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming en dient het onderhavige beroep te worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,	kamervoorzitter,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS